

ห้องน้ำรวม

หากผมรู้สึกตัวให้เร็วสักนิดว่าความเป็นเพื่อนของเราจะเปลี่ยนไปก่อนการหายตัวไปของเขา ผมคงไม่ต้องมานั่งพึมพำคิดถึงความเป็นไปได้ที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง เขาไม่เคยบอกผมว่าเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่เขาจะย้ายมาอยู่หลังจากเรียนจบ และผมจะไม่รู้เลยด้วยว่าการเดินทางในครั้งนี้นับเป็นการไปเที่ยวด้วยกันครั้งสุดท้ายระหว่างเขาและผม เรื่องราวนี้เริ่มต้นขึ้นจากสถานีขนส่งชานเมืองในกรุงเทพฯ รอบเดินรถที่เราจับจองไว้เป็นเวลากลางดึกที่ซึ่งคนในสถานีไม่ได้น้อยลงดังที่ผมคาด ตอนกลางคืนควรเป็นเวลาพักผ่อน แต่ไม่ใช่สำหรับผมและผู้โดยสารคนอื่นที่กำลังส่งเสียงจ้อแจ๊ ฌ สถานีขนส่งแห่งนี้ อีกอย่างคงเป็นเพราะช่วงกลางเดือนเมษายนเป็นวันหยุดยาวสำหรับเทศกาลปีใหม่อไทย และเป็นช่วงของปีที่มีวันหยุดยาวที่สุดสำหรับพนักงานคนทำงานประจำ ผมจึงชวนเขาออกไปเที่ยวต่างจังหวัดได้ เขาดูไม่แปลกใจเท่าไรที่ผมชวนไปเที่ยวกันสองคน จากเดิมที่ต้องชวนกันไปอย่างน้อยสี่คนในกลุ่มเพื่อน แต่ด้วยความที่ต่างคนต่างมีภาระหน้าที่ทำให้ไม่สามารถว่างตรงกันได้อีกบ่อย ๆ ส่วนผมที่ยังคงว่างงานคนเดียวหลังจากเรียนจบไม่ได้มีปัญหาจำพวกนั้น นอกเหนือจากการที่ว่างตรงกัน คงเป็นเพราะผมคิดถึงเขาเสียมากเกินไป เราไม่ค่อยได้เจอกันบ่อยเท่าตอนยังเรียนอยู่ คุยกันไม่ได้บ่อยเท่าตอนยังพักในบ้านเช่าเดียวกัน เรื่องราวความเป็นไปของเขามันรับรู้ได้นิด ๆ หน่อย ๆ ผ่านการโพสต์ทั้งเรื่องแยะ และเรื่องที่ดีในโซเชียลมีเดีย บางทีผมก็ทักไปคุยกับเขาบ้าง หรือนัดออกไปสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนบ้าง แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ความคิดถึงของผมลดน้อยลง

เขาเป็นคนรูปร่างสมส่วน ส่วนสูงแม้จะมากกว่ามาตรฐานไปบ้างแต่ก็ยังเตี้ยกว่าผมอยู่ดี ผิวพรรณของเขาออกเหลืองและเป็นสีแดงเมื่อโดนแดดเผายามที่เราไปเล่นทะเลด้วยกัน เขาติดผมสั้นประจำแต่ขอยไล่ระดับเป็นทรงสมัยนิยม ผมสีด่าลับแต่ก็มีช่วงที่เปลี่ยนเป็นสีเหลืองบ้างแดงบ้างสลับบ้างตามความต้องการของเขา เสื้อยืดตัวโคร่งและกางเกงตัวใหญ่เป็นชุดประจำที่เขาชอบสวมใส่ กางเกงตัวใหญ่ของเขาที่ใหญ่จนขากางเกงกองลงไปรวมกันที่พื้นนั้นชอบนำพาปัญหามาบ้างโดยเฉพาะตอนที่ฝนตก ซึ่งเขามักจะหงุดหงิดเวลาที่ขากางเกงมันเปียกแต่ก็ไม่เลิกใส่มันเสียที มันกลายเป็นรสนิยมและสไตล์ประจำตัวเขาไปแล้ว นิสัยโดยรวมเป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อนร่วมรุ่น กล่าวพูดกล้าแสดงท่าทีส่วนตัว หรือเรียกร้องเพื่อตนเองเมื่อโดนกระทำ เขาออกจะใจร้อนไปบ้างแต่ไม่ได้ทำร้ายใคร ลงท้ายคำพูดด้วยคำว่าครับเวลาพูดกับคนที่วุฒิภาวะมากกว่า ใส่กางเกงแทนกระโปรงสำหรับชุดนักศึกษาถูกระเบียบ เขากันด่าทุกครั้งหน้าป้ายห้องน้ำแบ่งเพศหญิงและชายก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำฝั่งรูปสัญลักษณ์คนใส่กระโปรงไป ซึ่งผมมองว่าอะไรแบบนั้นมันเป็นปกติของสังคม การที่ห้องน้ำจะมีแค่เพศชายและหญิง แต่ผมก็ไม่ได้ตั้งข้อสงสัยกับความไม่สบายใจนั้นของเขาเพราะเขาเป็นเพื่อนที่ดีแก่ผม และเขาชอบมาบ่นให้ฟังเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมทางเพศที่เขาต่อสู้เพื่อให้ได้มันมา ผมชื่นชมนิสัยของเขา เขาเป็นนักสู้โดยแท้จริงที่เกิดมาผิดยุคและในร่างกายที่ไม่ตรงกับความต้องการ อาการชื่นชมที่ผมมีต่อเขา

เริ่มจะเปลี่ยนไปหลังจากเรียนจบ ไม่ได้ลดน้อยลง เพียงแต่มันเข้มข้นขึ้นเสียจนก่อให้เกิดความคิดถึงดังที่ผมพรรณนาไปข้างต้น ผมหวังว่าจะเปลี่ยนแปลงตัวเองเปลี่ยนแปลงมุมมองที่มีต่อสังคมให้กว้างและครอบคลุมขึ้นเท่ากับที่เขาเป็น เพื่อเขาจะมีอารมณ์และอาการเช่นเดียวกันกับที่ผมมีแก่เขา แต่นิสัยและการแสดงออกบางอย่างของเขาดูจะเบาบางลงหลังจากเข้าทำงานประจำ

ผมไม่ทราบชัดเจนนักว่าเขาเริ่มหางานตั้งแต่ตอนไหน แต่เขาก็ได้งานทันทีหลังเรียนจบ เขาทำงานเป็นกราฟิกดีไซน์เนอร์ในบริษัทแห่งหนึ่งซึ่งที่ตอนเรียนเขาไม่ชอบทำงานออกแบบเลยด้วยซ้ำ และการเป็นพนักงานประจำนั้นดูเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา เขาจัดการชีวิตได้ดีเหมือนที่เคยเป็นมาตลอด จนมาช่วง 2-3 เดือนมานี้ที่ผมเห็นเขาเคร่งเครียดนั่งขมขื่นมากขึ้น และการไปเที่ยวครั้งนี้ผมคาดหวังว่าคงทำให้ผมรู้เรื่องราวที่ขาดหายไประหว่างที่เราไม่ได้อยู่ด้วยกันได้บ้าง ในที่สุดผมก็หาเขาเจอ ท่ามกลางผู้คนมากมายเขาเด่นชัดอยู่ตรงนั้นเสมอ นิ่งเกินกว่าจะมีใครกล้าไปชวนคุย เขาดูเศร้าเกินกว่าจะปฏิเสธผมว่าไม่ได้มีเรื่องราวอะไรภายในใจ เราทักทายกันไม่กี่ประโยค ส่วนใหญ่เป็นเรื่องทั่วไปอย่างเช่น มาถึงนานหรือยัง หิวข้าวไหม ถึงมันจะเป็นคำถามพื้นฐานแต่เสียงที่เขาตอบกลับมามันช่างดูเป็นเรื่องยากที่จะตอบเสียเหลือเกิน ถึงกระนั้นผมก็ยังชวนเขาคุยต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งรถบัสปรับอากาศที่เราจองตัวไว้จะออกผมถึงได้พักจากการขยับปากนั้นบ้าง มันเป็นรถบัสปรับอากาศที่มีห้องน้ำในตัว เป็นห้องน้ำรวมห้องหนึ่งรอบการเดินทางของเรายาวนานจนบริษัทขนส่งนี้มีบริการเสิร์ฟอาหารว่าง และบริการผ้าห่มรอบการออกรถเป็นเวลาห้าทุ่มพอดี ทำให้ผู้โดยสารสามารถนอนหลับได้อย่างสบายในรถปรับอากาศนี้ นั่นยิ่งทำให้ผมไม่ได้คุยอะไรกับเขาต่อบนรถโดยสารเพราะเกรงว่าจะรบกวนผู้โดยสารท่านอื่น รถเคลื่อนตัวออกไปแล้ว ผมลอบมองเขาที่กำลังนั่งมองออกไปนอกหน้าต่างที่มีแต่ความมืด อยากรู้เสียเหลือเกินว่าเขากำลังคิดอะไร หรือนึกถึงใครอยู่หรือเปล่า เขาคงสังเกตเห็นว่าผมกำลังมองเขาอยู่จึงหันกลับมายิ้มขำแถมถามด้วยว่าผมเป็นอะไรหรือไม่เพราะผมผิดปกติไปจากเดิม ผมอยากตอบกลับไปว่าเป็นเขาต่างหากที่ผิดปกติ แต่ก็แค่ส่ายหัวให้เป็นคำตอบเท่านั้น เขากระดกน้ำที่ได้มาจากพนักงานเสิร์ฟสาวไปอีกใหญ่ก่อนจะก้มหน้าหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเล่น เขาชอบเล่นแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียมากกว่าที่ตัวเองรู้ เพราะทุกครั้งที่ผมออนไลน์ในโซเชียลมีเดียใดต้องได้เห็นเขาโพสต์บ้าง ขึ้นว่าออนไลน์เหมือนกันบ้าง และผมพอจะรู้ว่านอกจากบ่นชีวิตตัวเองทั่วไป เขายังใช้โซเชียลมีเดียเหล่านั้นในการขยายความเข้าใจที่มีต่อเพศของเขาให้แก่คนอื่น ๆ ทราบ รวมไปถึงการทะเลาะเถียงกันกับพวกโทรลในอินเทอร์เน็ต เขาเคยทะเลาะกับคนในเน็ตอย่างเอาเป็นเอาตายจนลืมหางงานที่ต้องส่งพรุ่งนี้ในช่วงที่อยู่มหาลัย หรือเครียดจนต้องชวนผมออกไปดื่มเมื่อเขาโดนท้อว์ลิ่ง เขาจริงจังกับโลกอินเทอร์เน็ตนั้นเสมอ เขาเคยบอกผมว่ามันเป็นสถานที่ที่ได้พบเจอคนแบบเดียวกันกับเขา ได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน ได้สู้ไปด้วยกันมันทำให้เขาไม่รู้สึกโดดเดี่ยวดี และด้วยเหตุผลนี้เองกระมังที่ทำให้ผมอยากเป็นนักสู้บ้างเพื่อไม่ทำให้เขาโดดเดี่ยวในโลกความเป็นจริงจนเกินไป

ผู้โดยสารคนอื่นในรถบัสเริ่มผล็อยหลับไปบ้าง ส่วนทั้งผมและเขายังคงง่วนอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์ ด้วยความที่เวลานอนปกติของผมคือเวลาหลังตีหนึ่ง ตอนนี้เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืน จึงไม่ได้ทำให้ผมเกิดความง่วงแต่อย่างใด เขาก็คงเช่นกัน ผมกลับไปนึกถึงเรื่องของเรามาเมื่อครั้งยังเรียนอยู่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าตอนที่เขาพูดขอบคุณพนักงานเสิร์ฟสาวคนนั้นเขาพูดคำลงท้ายด้วยคะ แทนที่จะเป็น ครับ ดังที่ผมเคยกล่าวไป ทั้งที่ตอนสมัยเรียนหัวเด็ดตีนขาดอย่างไรเขาก็คงไม่กลับไปใช้คำว่าคะแน่ มีอาจารย์เคยกึ่งขากับคำลงท้ายนั้นของเขาบ้าง แต่เขาก็สู้และอธิบายจนอาจารย์หลายท่านโอนอ่อนรวมถึงเพื่อนคนอื่น ๆ ที่สงสัยในข้อเดียวกัน เขาเป็นนักสู้เสมอมาอย่างไม่ต้องสงสัย และผมคิดว่าสิ่งที่หลายความเป็นนักสู้ได้คงเป็นเพราะบรรยากาศในที่ทำงานของเขาแน่แท้ บริษัททันสมัยที่ต้องมีเดรสโค้ดใส่ไปทำงาน สุภาพ เรียบร้อย แต่งกายตรงตามเพศที่ระบุไว้ในบัตรประชาชน นโยบายที่เฝ้าเหล่านี้ทำให้ผมไม่ยอมทำงานประจำ แต่เขาเลือกไม่ได้หากไม่ทำงานประจำก็ไม่มีรายได้ที่มั่นคงและคงไม่สามารถใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ จังหวัดที่ไม่ใช่บ้านเกิดของเขาได้ เขาไม่ประสงค์ที่จะกลับบ้านเกิดของเขามากนัก อันที่จริงครอบครัวเขาอบอุ่นและมั่นคงดี หากแต่เขายังคงเป็นลูกสาวที่แสนดีสำหรับพ่อแม่ เป็นน้องสาวที่น่ารักสำหรับพี่ชาย และเขาแทบจะตัดขาดจากครอบครัวเพราะเหตุผลนั้น ผมไม่กล้าขบถในการตัดสินใจของเพื่อนหรอก ผมเพียงแค่รู้สึกว่าเขาเด็ดขาดจนเกินไปหน่อย น่าเสียดายออกที่ต้องตัดขาดจากผู้คนที่เรารู้จักเป็นกลุ่มคนแรกในชีวิต ถึงกระนั้นผมก็ไม่ได้พูดออกไป ผมรู้ดีว่าการที่เขาต้องตัดความสัมพันธ์เหล่านั้นออกมันเจ็บปวดเพียงไหน เพราะครอบครัวผมไม่ได้อบอุ่นเท่าครอบครัวเขา ผมเป็นเพียงลูกชายสำหรับพ่อแม่ ไม่มีคำวิเศษณ์ ไม่มีคามภูมิใจอื่นนอกจากการเป็นลูกชายของครอบครัวเท่านั้น

นโยบายแต่งตัวไปทำงานด้วยสภาพเรียบร้อยนี่เองที่ทำให้เพื่อนของผมต้องตอกย้ำกับการเป็นเพศที่เขาไม่ต้องการ ถึงแม้พนักงานหญิงจะใส่กางเกงได้ แต่กางเกงสแล็คก็ไม่ใช่กางเกงขายาวปลายขากว้างอย่างที่เขาสอบใส่ ผมคิดว่าช่วงแรกเขาคงแต่งตัวตามแบบที่เขาชอบและโดนหัวหน้าดูเข้าทุกวันจนอาจจะนำไปสู่การลดเงินเดือนในบางเดือน นั่นคือการจ้างงานอย่างไม่เป็นธรรมที่สุดที่ผมเคยพบเจอ เขาพยายามต่อสู้ ร้องเรียน นำไปเล่าต่อในทุกแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย แต่ก็ไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะกลุ่มคนที่มีค่านิยมตัวตนทางเพศเดียวกันกับเขาเคยเจอมาก่อนและผ่านมาได้ หรืออาจเป็นเพราะกลุ่มคนที่เป็นอย่างผมมองว่ามันเป็นเรื่องไม่เป็นเรื่องเกินกว่าจะให้ความสนใจ เขาคงรู้สึกแย่มากครั้งที่ต้องเข้าบริษัทเป็นอีกครั้งที่ผมช่วยอะไรเขาไม่ได้นอกจากการกดแชร์ต่อในโลกออนไลน์ และความจริงข้อนั้นทำให้รู้สึกปั่นป่วนในท้อง ผมรับรู้ถึงแรงสะกิดมาจากไหล่ขวาถึงได้เลิกคิดเรื่องราวของเขาไปชั่วขณะหนึ่ง และก็เป็นที่เขาอีกนั่นแหละที่เป็นเจ้าของนิ้วชี้ที่กำลังแตะไหล่ของผมอยู่ เขาบอกว่าเขาปวดปัสสาวะ ให้ผมช่วยขยับขาให้หน่อยจะออกไปเข้าห้องน้ำ น้ำเสียงของเขาราบเรียบไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ ผมพยักหน้าตอบรับก่อนจะหลีกขาให้ มิวายพูดไล่หลังเขาไปว่าคงเป็นเพราะน้ำดื่มที่เขากระดกไปหลายอีกเมื่อชั่วโมงก่อนแน่ ๆ เขายิ้มรับก่อนจะเดินย้อนไปทางหลังรถบัส ห้องน้ำ

รวมห้องเดียวนั้นอยู่ตรงนั้น ผมไม่เคยได้ยินเขากันค่าเวลาเข้าห้องน้ำรวม เช่นเดียวกับวันนี้ถึงแม้ว่าในระยะเวลาที่ผมกับเขารู้จักกันมาเขาจะเคยเข้าห้องน้ำฝั่งชายบ้างก็ตาม แต่เขาก็กลับรู้สึกว่ห้องน้ำหญิงสบายใจต่อตัวเองและผู้อื่นมากกว่า เขาเคยพูดกับผมว่า พอเป็นห้องน้ำรวมแบบนี้แล้วไม่เห็นมีใครไม่พอใจเวลาผู้ชายเข้าต่อผู้หญิงหรือผู้หญิงเข้าต่อผู้ชายเลย ผมเคยแย้งเขาไปเพียงว่าก็มันไม่เหมือนกัน ห้องน้ำแบบนี้มันเปลี่ยนไม่ได้ มันเป็นปกติของสังคมไปแล้ว ถ้าเลือกได้คงเข้าห้องน้ำตามเพศมากกว่า เขาหันมาจ้องผมตาเขม็งจากคำตอบนั้น ก่อนจะเงยบไป แล้วเราก็เปลี่ยนเรื่องคุยกัน กว่าผมจะเข้าใจความกระอักกระอ่วนทุกครั้งเวลาที่เข้าต้องเข้าห้องน้ำหญิงก็เป็นช่วงหลังเรียนจบเสียแล้ว ทำไมคนเราต้องอยากเข้าห้องน้ำที่มันไม่ใช่เพศเราด้วยล่ะพอกันกับคำถามที่ว่าทำไมไม่มีใครมีปัญหาเวลาต้องเข้าห้องน้ำรวมในที่สาธารณะ เพราะความปลอดภัยชั้นหรือ ทำเหมือนกับว่าพอแยกห้องน้ำเหมือนในปัจจุบันแล้วจะไม่มีเหตุแอบถ่ายหรือถ้ามองในห้องน้ำอย่างใดอย่างนั้น เหตุผลเหล่านั้นคือสิ่งที่เขาอธิบายให้แก่ผมฟังจนเกิดความเข้าใจแจ่มแจ้ง และถึงแม้ห้องน้ำหญิงจะโอบรมิให้เขาสามารถเข้าไปปลดทุกข์ได้มากเพียงใด ความสบายใจที่รวรินอยู่ในอากาศรอบตัวเขายังคงไม่เท่าเวลาที่เข้าไปยังห้องน้ำรวมห้องเดียวที่เลือกไม่ได้

มันดูเป็นเรื่องไม่มีสาระ มันฟังดูตลกเวลาผมกับเขา เขากับคนอื่น ถกเถียงกันเรื่องการเข้าห้องน้ำของเขา ทั้งที่เขาก็แค่เข้าไปเพื่อทำธุระส่วนตัวเท่านั้น เหมือนกับคนอื่น ๆ ผมไม่เคยเห็นสิ่งนั้นเป็นปัญหาจนกระทั่งมีคนที่เป็นแบบเขาเดินเข้าห้องน้ำชายภายในสถานีรถไฟใต้ดินในวันหนึ่ง ผมสะดุ้ง ดูออกว่าเขาไม่ได้เกิดมาด้วยร่างกายแบบผมแน่ ชายคนนั้นบั้นหน้าหนึ่งแต่ในใจของเขาคงสิ้นโครมครามไม่แพ้กับที่ผมตกใจ เขาคอนนั้นเดินเข้าห้องที่มีโถนั่งไป ผมที่เปลอจ้องมองเขานานเกินเลยได้โอกาสลดสายตาลงและหันไปสนใจธุระของตนเอง จ้องมองดูโถปัสสาวะที่มีแองน้ำอันเกิดจากผม คงเป็นเพราะห้องน้ำอีกฝั่งคนเยอะเลยต้องเผยตัวเข้ามาปลดทุกข์ในฝั่งนี้ห้องน้ำผู้หญิงมีคนต่อแถวเยอะเสมอ ด้วยความที่ขนาดห้องน้ำและจำนวนโถนั่งมีเท่ากันกับฝั่งชาย แต่โถยืนของฝั่งนี้มีมากกว่า เลยทำให้ฝั่งผู้หญิงต้องรอคิวนานกว่า ผมเข้าใจในข้อจำกัดตรงนี้ แต่ลึก ๆ ในใจผมรู้สึกว่อะไรบางอย่างในตัวผมมันไหววูบ ความรู้สึกที่ผมไม่สามารถอธิบายได้ ผมไม่ทราบเหมือนกันว่ชายคนนั้นออกจากห้องน้ำไปตั้งแต่เมื่อไหร่ และผมก็ยืนอ้อยอิ่งอยู่หน้าโถปัสสาวะที่ยังไม่ได้กดนานเกินปกติอย่างลึมตัว หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นผมเล่าให้เขาฟังเพื่อสอบถามว่ความรู้สึกหรือตัวตนอะไรสักอย่างของผมที่มันลั่นไหวมันเกิดจากอะไร มันเป็นเรื่องปกติใช่ไหม เขาสายหัวพร้อมยิ้ม ยิ้มแบบเวลาที่เห็นเด็กทำอะไรน่าเอ็นดูแล้วผู้ใหญ่เปลอหลุดยิ้มนั่นแหละ ความเป็นชายของผมมันลั่นคลอน เขาตอบแค่นั้น ผมไม่ได้โกรธหลังฟังคำตอบ แต่ผมควรจะโกรธ อาจเป็นเพราะรอยยิ้มเอ็นดูนั้นที่ทำให้ผมเป็นเหมือนเด็กน้อยไม่สามารถทัดเทียมกับเขาได้ หรือควรโกรธเพราะผมคิดว่าความเป็นชายอะไรนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้เลย ผมแค่รู้สึกไม่ปลอดภัยแทนเขา ใช่ ความไม่ปลอดภัย ผู้ชายมันไว้ใจไม่ได้ หากแต่เรื่องราวในวันนั้นก็ไม่ได้มีใครทำอะไรกับชายผู้นั้นอยู่ดี นอกจากความว้าวุ่นที่เกิดจากผม

แต่เพียงผู้เดียว ทุกคนก็แค่เข้ามาทำธุระกันก็เท่านั้น หากเกิดเหตุการณ์เลวร้ายขึ้น จงช่วยเขา เขาบอกผมทิ้งท้าย ทำไมเขาชอบทำเหมือนผมไม่เข้าใจความรู้สึกที่เขาหรือคนที่แบบเขามีนะ ผมอยากเป็นคนที่เขาสามารถปลดเปลื้องความสบายใจใส่ผมได้อย่างแท้จริง แต่มันคงสายเกินไปเสียหน่อย

เขาเดินกลับมาอยู่ที่นั่งข้างหน้าต่างแล้ว หยิบหูฟังขึ้นมาสวม ก่อนจะหันมาถามผมว่าจะนอนหรือยัง นาฬิกาหน้าจอโทรศัพท์ของเขาขึ้นว่าตอนนี้เป็นเวลาตีหนึ่งกว่า ผมยังไม่่วงเลยสักนิดจึงสายหัวก่อนจะถามเขากลับ เขาสายหัวตอบ บอกว่าอีกสักพักคงหลับแล้ว ผมหันมาสนใจเรื่องราวในหน้าจอโทรศัพท์ของตนเอง สองข้างทางมืดเกินกว่าผมจะมองเห็นอะไรได้ ยิ่งออกมานอกกรุงเทพฯ ข้างทางยิ่งไม่มีอะไรในความคิดของผม แต่เขายังคงมองความมืดมิดนั้นอยู่แทบจะตลอดเวลา เขาผอมลงหรือเปล่านะ ใบหน้าของเขาเคยดูมีน้ำมีนวลกว่านี้ หรือเพราะเขาเริ่มรับฮอร์โมนมาใช้แล้วโครงหน้าถึงได้ชัดเจนนี้อีก เขาเคยบ่นกับผมว่าอยากรับฮอร์โมนเพศชายแต่ค่าใช้จ่ายแต่ละเดือนมันค่อนข้างสูง และเขายังไม่พร้อมเท่าไรนัก หลังจากได้รับเงินเดือนเขาคงพอมีเงินเหลือไปจ่ายค่ายาได้บ้าง คิดถึงเรื่องของเขาพร้อมกับโทรทัศน์เพื่อฆ่าเวลาชีวิตช่วงนี้ของผมเป็นเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะไม่มีอะไรยึดเหนี่ยวจิตใจในช่วงว่าแหงของการเปลี่ยนผ่านเลยต้องเอาเขาเป็นสิ่งที่สารัตถะ และรับรู้ไปทุก ๆ วันว่าเขาใช้ชีวิตไปได้ดีเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่น หน้าจอโทรศัพท์ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจอีกต่อไปผมจึงหยิบหูฟังไว้สายขึ้นมาสวมเพื่อฟังเพลงบ้าง เขากำลังฟังเพลงอะไรอยู่ ใช้เพลงวงโปรดของทั้งผมและเขาไหมหนอ ผมสะดุดไล่ความคิดนั้นแล้วเริ่มโฟกัสกับตัวเอง นับวันความคิดของผมยิ่งผูกติดอยู่กับเขา เขาทำให้ผมหมกมุ่น ความคิดความอ่านและความเป็นเดียวกันในร่างกายเป็นอื่นของเขาทำผมคลั่งไคล้ ไปไกลกว่าเรื่องคู่สาวผมขอฮันนิตาน ผมไม่ได้มีใจหลงใหลในเพศเดียวกันมากนัก หรืออาจจะแค่เพียงเล็กน้อย แต่เขาเป็นข้อยกเว้น เขาแตกต่าง เขาเป็นดังแสงตะวันให้ผมรับรู้ว่ามีขึ้นวันใหม่ เขาเป็นแสงจันทร์ก็เพื่อให้ผมรู้ว่าถึงเวลานอนแล้วอีกนั่นแหละ วันคืนของผมจึงไม่เจียบเหงาเกินไปนัก ผมว่าผมควรดำเนินสู่ห้วงนิทราบ้างก็ต่อเมื่อแสงจันทร์ของผมผกหัวผล็อยหลับไปกับกระจกหน้าต่างนั่นเอง

ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อรับรู้ถึงสัมผัสบางอย่างผ่านปลายขาไป เป็นเขาที่กำลังลุกเดินออกไป คงไปเข้าห้องน้ำอีกครั้ง ข้อเสียของการเดินทางด้วยรถบัสอย่างหนึ่งคือมันไม่มีพื้นที่ให้เราเดินยืดเส้นยืดสายนัก ไม่เหมือนรถไฟที่ถึงจะช้าแต่เราก็มีพื้นที่มากมายให้เดินเล่น ซึ่งเขาเห็นว่าการเดินทางในครั้งนี้อาจไม่ควรเสียเวลาไปกับการนั่งรถไฟ และมีเงินน้อยเกินกว่าจะจองตั๋วเครื่องบินได้ ผมเห็นด้วยกับเขาอย่างไม่ต้องสงสัย ภายในรถบัสมีดนตรี นอกจากการที่ปิดไฟแล้วหน้าต่างที่ปิดผ้าม่านมืดสนิทนั้นก็ทำให้แสงจากข้างทางเล็ดลอดเข้ามาได้ยาก ผมก้มดูหน้าจอสื่อโทรศัพท์และพบว่าผมหลับไปเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น กว่าที่จะถึงปลายทางเชียงใหม่ต้องใช้เวลานานถึงเก้าชั่วโมง กว่าที่จะถึงเชียงใหม่คงเป็นเวลาเช้าตรู่แล้ว ผมนอนหลับไม่ค่อยสนิทสัก

พักก่อนหน้าที่จะมาเที่ยวครั้งนี้ ยิ่งการนั่งหลับแบบนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เสียงบิดลูกบิดของห้องน้ำ ทำยรถบัสดังขึ้น มันแทบจะเป็นเสียงเดียวภายในรถนอกจากเสียงหวีดหวิวของรถที่กำลังเคลื่อนตัวด้วยความเร็ว เขากำลังเดินกลับมา พอดีกันกับที่ผมปวดเบาจึงได้โอกาสลุกขึ้นยืนทำให้เขาเข้าไปนั่งด้านใน และเดินสวนออกมาเพื่อไปยังห้องปล่อยทุกข์

ภายในห้องน้ำออกจะคับแคบไปนิดแต่ก็ไม่ได้ทำให้ความเป็นห้องน้ำของมันหายไป เมื่อเปิดประตูเข้าไปโถนั่งจะอยู่ด้านขวา และมีอ่างล้างหน้าล้างมือติดกับกระจกบนผนังฝั่งซ้าย มันดูสะอาดสะอาดดี พอประตูปิดและเราบิดล็อกไฟก็จะเปิดให้อัตโนมัติ ข้างในนี้ได้ยินเสียงเครื่องยนตร์รถดังกว่าภายในตัวห้องโดยสารมาก และการทรงตัวสำหรับยืนปลดทุกข์ที่ผมทำเป็นประจำนั้นต้องใช้สมาธิอย่างมากเพื่อไม่ให้ให้น้ำปัสสาวะมันกระเด็นออกจากโถ ผมไม่ลืมที่จะยกฝารองนั่งขึ้น เขาเป็นคนขำเตือนข้อนี้ของผมเป็นบ้ำเป็นหลังหลังจากพบว่าทุกครั้งที่ผมปัสสาวะในโถนั่งผมไม่ได้ยกที่รองนั่งขึ้น เพราะมันใจว่าตนเองจะไม่ปัสสาวะไปเลอะแน่ ๆ ผมยืนค้างทำยิงกระต่ายไปสักพักน้ำปัสสาวะที่ผมปวดหนักปวดหนักก็ไม่ยอมปล่อยออกมา อาจเพราะรถบัสกำลังเข้าโค้งหรือสายไปมาเกินกว่าผมจะตั้งมั่นสมาธิอยู่กับมันได้ ผมตัดสินใจนั่งลงบนโถนั่ง เพราะถ้ารถยังสายอย่างนี้อยู่รังมีแต่จะเลอะเปรอะเปื้อนทั้งตัวผมเองและห้องน้ำเป็นแน่ การนั่งปัสสาวะเป็นเรื่องปกติสำหรับผม แต่ก็มีบ้างที่บังเอิญได้ยินเด็กชายวัยรุ่น 2-3 คนพูดถึงการยืนเหยี่ยวว่า มันคือการแสดงความเป็นชาย ตอนยังเด็กผมก็ได้ยินคำพูดประมาณนี้จากพ่อของผม เช่นเดียวกันยามถามท่านว่าทำไมผมถึงนั่งซึ่งฉ่องแบบเพื่อนผู้หญิงไม่ได้ ถ้าั้นการนั่งคืออยู่บนโถนี่ก็ทำให้ความเป็นชายของผมหายไปแล้วสินะ คงไม่เหลือไว้ให้สั่นคลอนในเรื่องนี้แล้วแหละ พลันผมก็ปัสสาวะออก

เสียงเคี้ยวบางอย่างดังขึ้นทันทีที่ผมก้าวเท้าออกมาจากห้องน้ำ ตามที่กล่าวไปว่าในห้องโดยสารนี้มันเงียบแสนจะเงียบ เสียงที่พยายามจะเคี้ยวให้เบาอย่างไรมันก็ดังอยู่ดี เสียงนั้นมันดังมาจากที่นั่งข้างผมเอง เขากำลังรับประทานของว่างอย่างเอร็ดอร่อย เขาคงไม่ได้เศร้ามากแล้ว เพราะเจริญอาหารเช่นนี้ ผมหันไปแซวทันทีที่ที่นั่งลงบนเบาะผู้โดยสาร เขายิ้มก่อนจะก่นด่าผมอะไรสักอย่างที่ผมฟังไม่ทันออกมา ผมมีเรื่องมากมายที่อยากคุยกับเขาอยากถามไถ่อยากรับรู้ความเป็นไปในชีวิตทั้งหมดจึงวางแผนไว้ว่าพอไปถึงเชียงใหม่หลังจากตื่นนอนรอบบ่าย จะรีบปรีพาเขาไปรับแอลกอฮอล์เข้าเส้นเลือดเพื่อจะได้คุยกันอย่างสิ้นไหลให้หายคิดถึงกัน

ผมตื่นมาครั้งสุดท้ายก็เมื่อแสงแดดเริ่มลอดเข้ามาภายในตัวรถได้ เริ่มได้ยินเสียงผู้โดยสารท่านอื่นพูดคุยกันอย่างเงียบเชียบบ้างแล้ว คงใกล้ถึงตัวเมืองเชียงใหม่แล้วสินะ เขาหันมาพูดกับผมขณะที่อีกมือหนึ่งก็ถือขวดน้ำที่ยังไม่ได้ปิดฝาไว้ด้วย ดูท่าเขาจะหิวน้ำมากหลังตื่นผมก็เช่นกันจึงเอื้อมมือไปหยิบขวดน้ำของผมบ้าง นอนหลับสนิทดีไหม เขาสายหัว ผมก็ด้วย แต่อย่างน้อยก็หลับสนิทไปได้สักสองสามชั่วโมง เขาเปิดฝ้าม่านออก สองข้างทางมีวิวทิวทัศน์ให้

เห็นแล้ว ฟุ้งหญาบ้าง บ้านเรือนคนบ้าง แล้วก็ถนนที่รถแน่นขนัด ยิ่งเข้าไปใกล้ตัวเมืองความแตกต่างระหว่างกรุงเทพฯกับต่างจังหวัดยิ่งลดน้อยลง นอกจากจะเห็นยอดตอยไกลลิบแล้ว ยังมีความฝ้าฟางของบรรยากาศนี้แหละที่ทำให้ผมและเขารู้ได้ว่าเรามาถึงเชียงใหม่จนได้ สองข้างทางมีคนเริ่มยกถังน้ำขนาดใหญ่ขึ้นมาวางหน้าบ้านเพื่อเตรียมตัวเล่นสาดน้ำ ฝารถติดไม่นานรถบัสก็มาจอดที่จุดหมายปลายทาง เราลงกันที่สถานีขนส่งสุดสายของรถบัสบริษัทนี้หรือภายใต้ชื่ออาเขต 2 ผู้โดยสารทยอยพากันลงทันทีที่ประตูรถเปิด ส่วนเราอ้อยอิ่งรอให้คนอื่น ๆ ลงไปสักหน่อยก่อนค่อยเดินตามลงไปเอาสัมภาระใต้ท้องรถ ผมกับเขามีกระเป๋าเป้ใบใหญ่กันคนละใบ คงเพราะไม่ได้คิดจะอยู่นานมากเราจึงพกเสื้อผ้ามาไม่มากเท่าไร ภายในสถานีคนไม่ค่อยแน่นเท่าที่ผมคิด มันเป็นสถานีขนาดใหญ่เพียงแต่อาคารที่รถขนส่งมาจอดมันเล็กกว่าสถานีทั้งหมด มันเป็นอาคารเปิดโล่ง หากมีลมพัดเข้ามาเยอะกว่านี้คงเย็นสบายพอสมควร แต่อากาศยามเช้าที่จังหวัดเชียงใหม่ก็ไม่ได้ร้อนเกินไปถึงขนาดทนไม่ได้ ผมหันซ้ายหันขวาพยายามคิดว่าควรจะไปรอรถตรงไหนดี แล้วเขาก็เดินนำผมไปเสียแล้ว

มันเกิดขึ้นหลังจากที่เรากำลังรอรถโดยสารที่เรียกบริการผ่านแพลตฟอร์มชื่อดังจากโทรศัพท์เพื่อเข้าไปยังที่พักที่เราจองไว้ เขาขอตัวไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล ผมอาสาเดินไปรอเขาหน้าห้องน้ำด้วยแต่เขาบอกปิดและสั่งให้ผมรอรถอยู่ที่เดิม เพราะว่าถ้ารถมาจะได้บอกให้รถรอเขาก่อน เขายังบอกกับผมอีกว่าไปไม่นานผมมองตามหลังเขาไปจนลับสายตา ผ่านไปสิบนาทีเขายังคงไม่กลับมา จนกระทั่งรถที่เรียกมาถึงแล้ว เขาก็ยังไม่กลับมา ผมกดโทรศัพท์หาเขาและเขาไม่รับ ผมบอกให้พี่คนขับรถรอก่อนจนผ่านไปอีกสิบนาทีผมถึงรู้ว่ามันมีบางอย่างผิดปกติ และขอโทษก่อนยกเลิกการเรียกรถนั้นไป พี่คนขับบ่นตามหลังผมขณะที่ผมกำลังวิ่งไปทางห้องน้ำของสถานีขนส่ง มันมีเพียงจุดเดียว ผมเดินไปทางป้ายบอกทางและพบกับห้องน้ำฝั่งแยกหญิงชายทั่วไป ผมเข้าไปตามหาในห้องน้ำชาย ไม่พบเขา ผมยังทำที่จะเข้าไปยังห้องน้ำฝั่งหญิงก่อน ไม่กล้าเข้าไปในห้องน้ำนั้นพอกันกับที่คิดว่าเขาคงไม่เลือกที่จะเข้าห้องน้ำฝั่งนี้ในวันที่สุดแสนจะธรรมดาเช่นวันนี้ ผมถามไล่เรียงคนที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำชายก่อนจะเดินเข้าไปหาเขาในนั้นอีกรอบ พอดีกับเจอผู้ชายมีอายุคนหนึ่งเดินสวนออกมาพอดี

“อ้อ เห็น มันเข้าไปในห้องน้ำชายแล้วโดนไล่ออกมาอะซี ผมเองนี่แหละที่ไล่ เป็นผู้หญิงจะเดินเข้าห้องน้ำชายทำไม”

ผมลืมเรื่องที่กำลังตามหาเขาไปชั่วขณะ คำตอบของชายคนนี้ทำให้ผมหล่นวูบ ผมพยายามถามต่อว่าเห็นเขาเดินไปทางไหนหรือไม่หลังจากโดนไล่ ชายดูมีอายุคนนั้นส่ายหัวก่อนจะกำคำพูดหาสาระไม่ได้ตามมายาวเหยียด ทั้งบอกว่าเขาเป็นพวกผิดเพศเป็นผู้หญิงดี ๆ ไม่ชอบ พาลมาถามผมต่อว่าเป็นพวกเดียวกันกับเขาใช่ไหม ให้ผมเลิกเสียเถิด วินาทีนั้นผมอยากจะเข้าไปชกเขาสักหมัด ผมโมโหเลือดขึ้นหน้า คำพูดของคนแปลกหน้าที่แทบจะไม่รู้จักเขา

ทีมแทงผมอย่างจัง และยิ่งเป็นเขาที่โดนพูดใส่แล้ว ไม่มีทางที่เขาจะอยู่เฉยแน่ ก่อนที่ผมจะสติหลุดไปมากกว่านี้ก็ได้ยินเสียงของเขาเรียกชื่อของตัวเองเสียก่อน ผมหันไปทางต้นเสียงด้วยความโล่งใจ เขายังอยู่กับผม ส่วนลุงคนนั้นก็กลับเดินลับหายไปกับฝูงชนอย่างไม่ยี่หระว่าคำพูดนั้นมันทำร้ายจิตใจคนอย่างเขามากแค่ไหน เขาถามว่าทำไมผมหน้าซีดเช่นนั้น ผมจึงตอบเขาไปพร้อมขำแห้ง ๆ ว่าตกใจที่หาเขาไม่เจอ และกลัวว่าเขาจะไม่โอเคหลังจากได้ยินประโยคเหยียดหยามมาจากชายแปลกหน้า เขาตอบด้วยรอยยิ้ม รอยยิ้มเหนียว ๆ และพูดต่อว่าคำพูดของคนเหล่านั้นไม่ได้มีค่าพอสำหรับเขาอีกต่อไปแล้ว ก่อนจะถามถึงรถโดยสารที่เราจะขึ้นกันต่อซึ่งคงต้องเรียกใหม่หลังจากนั้น ก่อนที่เราจะเดินไปรอรถอีกครั้งหนึ่งเขาก็ขอตัวไปเอาของที่ลืมไว้บนรถบัส ที่ซึ่งผมจำได้ว่าเราไม่ได้ลืมอะไรไว้บนเบาะนั่งริมหน้าต่างนั้น เหตุการณ์ก่อนหน้าทำให้ผมยืนกรานที่จะเดินไปเป็นเพื่อนเขา โชคดีที่รถยังคงจอดพักเครื่องอยู่จึงสามารถขึ้นไปเอาของที่ว่านั้นได้ เขาขอร้องให้ผมรอตรงที่นั่งพัก ไม่ต้องตามขึ้นไปบนรถ ผมพยักหน้าและเห็นเขาเดินหายเข้าไปทางด้านหลังรถ จนกระทั่งเขาลับสายตาไป

เขาปล่อยให้ผมรออีกครั้ง ผมเห็นที่ท่าว่าคนขับกำลังจะเดินขึ้นรถเพื่อนำรถไปยังจุดพักรถอีกที่จึงขอขึ้นไปสำรวจบนรถด้วยตนเอง ตอนแรกคนขับจะไม่ให้เพราะเขาไม่เห็นใครขึ้นรถไปก่อนหน้านี้ และเป็นไปไม่ได้ที่จะมีใครยังอยู่บนรถบัส แต่ผมยืนยันว่ามีเขาขึ้นไปเพื่อหยิบของที่ลืม และคนขับผู้นั้นก็เป็นคนอนุญาตเอง โชคดีที่เขาชี้ราคาถูกเกินกว่าจะชกใช้ถามอะไรต่อ ผมจึงได้ขยับขึ้นไปบนรถคันเดิม บนรถบัสเจียบสนิท เจียบเกินกว่าที่จะจอดอยู่ในสถานีขนส่งแห่งนี้ได้ สายตาของผมไม่พบเจอเขาหรือบุคคลใดที่อยู่บนรถบัสคันนี้ เขาไปไหนกัน ไม่มีทางที่เขาจะหายไปในรถบัสอย่างผีหรือวิญญาณได้ ผมคิดว่าเขาคงเข้าห้องน้ำก่อนลงไปอีกรอบแน่ ๆ เพราะเขาโดนไล่ออกมาก่อนที่จะได้ทำธุระจากห้องน้ำในสถานี ขณะที่ผมก้าวเท้าแต่ละก้าวความกลัวก็คืบคลานเข้ามาตามจำนวนก้าวของผมด้วย ความกลัวและข้อเท็จจริงที่ว่าเขาแตกสลายเกินกว่าจะอยู่เกี่ยวกับผมต่อได้ ผมเอื้อมมือไปบิดลูกบิดประตูและผลึกมันกลับเข้าไปในห้องน้ำแล้วความกลัวนั้นก็เกิดขึ้นจริง ภายในห้องนั้นมีเพียงอ่างล้างมือ กระจก โถส้วม และสิ่งของภายในทุกอย่างที่เหมือนกันกับครั้งที่ผมเข้ามาในห้องน้ำนี้ครั้งแรก ไม่มีใครอยู่ในนั้น อีกทั้งห้องยังเล็กเกินกว่าเขาจะซ่อนตัวได้

เขาหายไป เขา มนุษย์ ที่ดูยังไงก็ไม่น่าจะไปจากห้องน้ำรวมของรถบัสได้ในเวลาอันสั้นและมีผมคอยจับตาดูอยู่ ผมวิ่งลงมาจากรถ เป็นอีกครั้งที่ต้องไล่ถามผู้คนที่เห็นเขาหรือไม่ผมวิ่งตามหาเขาจนทั่วอาเขตก็ไม่พบคนที่ลักษณะเหมือนเขา กระทั่งรถบัสคันที่เรา นั่งมาก็ออกไปจากท่ารถแล้ว ผมกระหน่ำกดโทรศัพท์เพื่อหวังว่าเขาจะรับสาย รวมทั้งรื้อข้อความไปทุกโซเซียลมีเดียที่คาดว่าเขาจะออนไลน์ แต่ก็ไม่มีข้อความไหนได้รับการตอบกลับ ผมพยายามสงบสติอารมณ์ หารที่นั่งรอเพื่อเขาจะติดต่อกลับมา พยายามถามทุกคนที่ผ่านไปมาเท่าที่จะทำได้ จนกระทั่งเวลาผ่านไปจากสิบนาที ครึ่งชั่วโมง และผ่านไปเป็นชั่วโมง อากาศร้อนผะผ่าวรอบ

ดวงตาเริ่มเกิดขึ้นพร้อมกับก้อนใสอื่นที่กำลังจุกอยู่ระหว่างลำคอของผม ผมต้องการระบายอารมณ์ที่ประดังประเดเข้ามาในตัวผมตอนนี้ ความรู้สึกที่ช่วยเขาไม่ได้ รู้สึกเสียดายที่ผมยังไม่ได้ถามไถ่ความเป็นไปในชีวิตของเขาช่วงที่ผ่านมาเลย การทิ้งศีรษะตัวเองเป็นการกระทำเดียวที่ทำได้พร้อมกับวิ่งตามหาเขาไปด้วยได้ น้ำเสียงผมเริ่มเปลี่ยนจากกระซิบเป็นตะโกน ตะโกนถามว่า เห็นคนลักษณะนี้บ้างหรือไม่ ตะโกนโชนเรียกชื่อเขาจนมันฟังไม่รู้เรื่องเพราะเสียงของผมมันปะปนกับเสียงใสอื่นพร้อมน้ำตานันเสียหมด ทั้งหมดมันเป็นเพราะไอ้ลุงแก่นั่น มันทำให้เพื่อนของผมต้องเสียใจ ผู้หญิงเข้าห้องน้ำชายไม่ได้ อ่า! น่าขำเสียจริง ทั้งที่ทุกคนก็ดูออกว่าเขาเป็นผู้ชาย ไอ้ลุง...นั่นมันทำให้เขาตอกย้ำความเป็นอื่นที่เขาไม่ต้องการมาทั้งชีวิต คิดได้ดั่งนั้นผมก็หันเหความสนใจตามหาชายมีอายุคนนั้นแทน ผมยังไม่ได้ด่าไอ้แก่นั่นแทนเขาเลย แต่ผมก็ไม่พบทั้งชายแก่นั่นและเขาในสถานที่แห่งนี้

อยู่ดี ๆ อากาศยามเช้ากลางเดือนเมษายนก็ร้อนเสียจนผมไม่สามารถตั้งสติกลับมาได้ ผมจำไม่ได้ว่ามีใครลากผมออกมาข้างนอกอาคารนั้นบ้าง คงเป็นยามไม่กี่คนแถวนั้น มีคนพูดกับผมประมาณว่าให้ไปแจ้งตำรวจ ผมถามกลับไปว่าแล้วสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดมันอยู่ตรงไหน เขาพยายามบอกทางที่ผมไม่เข้าใจมาให้ ผมต้องตั้งสติอีกครั้ง ผมพูดกับตัวเองย้ำ ๆ แต่นั่นเป็นเรื่องที่ยากเสียเหลือเกิน ผมออกวิ่งตามหาเขาในอาคารอื่น ๆ วิ่งตามหานอกสถานีขนส่งนั้นไปอีก แต่มันดูยากและห่างไกลเขาไปเรื่อย ๆ จนผมต้องวกกลับมาที่อาเขตเพราะไม่รู้จะหันไปพึ่งใครหรือเริ่มต้นค้นหาที่ตรงไหน ม้านั่งใกล้อาคารขนส่งเป็นที่พักที่ผมพยายามตั้งสติอีกครั้งก่อนจะพิมพ์ค้นหาสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุดและเรียกกรณโดยสาร ถนนภายในเมืองมีคนสาดน้ำจนต้องปิดถนน และนั่นทำให้การจราจรเคลื่อนช้าไปอีก

ตำรวจบอกแก่ผมว่าให้รอไปก่อน หว่าผมตาผาดบ้าง สายตาไม่ดีบ้าง วิทยุรุ่นก็เป็นแบบนี้เดี๋ยวก็กกลับมา พวกเขาบอกต่อว่าด้วยความที่เพศเขากับลักษณะภายนอกไม่เหมือนกันยิ่งทำให้ค้นหายาก ผมยื่นกรานจะแจ้งความให้ได้ และลักษณะภายนอกกับเพศบนบัตรประชาชนของเขาไม่มีสิ่งใดยากเกินกำลังตำรวจที่จะตามหา จนกระทั่งคำพูดด้วยน้ำเสียงเอาแต่ใจของผมแปรเปลี่ยนเป็นคำขอร้อง ผมไม่มีที่พึ่งใดเหลืออีกแล้ว พวกเขาบอกให้ผมโทรศัพท์หาเขาและครอบครัวของเขา แต่ผมรู้ว่าอย่างไรเขาก็ไม่รับ และผมไม่เคยมีเบอร์โทรศัพท์ของคนในครอบครัวเขา ผมนั่งรออยู่ที่สถานีตำรวจต่อไปแม้ตำรวจบางนายจะไล่ให้ผมกลับไปพักผ่อนหาข้าวกินก็ไม่ก็ไปเล่นน้ำสงกรานต์เหมือนที่วิทยุรุ่นคนอื่นเขาทำกัน เที่ยงแล้วพวกเขา กำลังจะหยุดจากงานไปพักผ่อนบ้าง ผมพยักหน้าตอบรับแต่ก็ยังคั่งนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมจนพวกเขาออกไปรับประทานอาหารกลางวันกันหมด

ครั้งนี้ความรู้สึกผิดกระแทกเข้ามาใส่ผมอย่างจัง มันเป็นเพราะผมเอง เป็นเพราะผมไม่กล้าคุยไม่กล้าถามเรื่องราวความเป็นไปของเขาให้เร็วกว่านี้ เป็นเพราะผมคิดถึงแต่ตัวเองว่าจะมี

งานทำเมื่อไหร่ และคิดว่าเขาคงจัดการกับทุกปัญหาที่เขาเผชิญได้เหมือนเมื่อก่อน เป็นเพราะครอบครัวเขาไม่เคยติดต่อมาหาเขาบ้างเลย พ่อโดนลูกตัดขาดก็แสดงทีจู่หายไปประหนึ่งว่าเขาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับครอบครัวมาก่อน ทำให้ผมไม่สามารถติดต่อหาครอบครัวเขาได้ เป็นเพราะพ่อเขาที่อยากได้ลูกชาย เป็นเพราะแม่เขาอยากได้ลูกสาวมาแบ่งเบาความเป็นผู้หญิงในบ้านหลังใหญ่นั้น เป็นเพราะพี่ชายของเขาที่กลัวว่าตัวเองจะได้รับความรักจากพ่อแม่น้อยลงจนต้องเข้าข้างท่านทั้งสองไปเสียหมดทุกเรื่อง เป็นเพราะอาจารย์ท่านนั้นที่เคยสงสัยเรื่องเพศของเขา เป็นเพราะเพื่อนคนนั้นที่เขาเล่าให้ฟังว่าเคยโดนมันแกล้งเมื่อครั้งสมัยเรียนมัธยม เป็นเพราะพวกขี้ตลาดในอินเทอร์เน็ต เป็นเพราะสังคมนี้เข้าใจเขาน้อยเกินไป ใส่ใจเขาน้อยเกินไป ทุกอย่างเป็นเพราะผมเอง

ผมยังคงตามหาเขาถึงแม้ว่าจะกลับมายังกรุงเทพฯ แล้วก็ตาม ไม่ว่าจะแปะประกาศโพสต์ลงบนอินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่มีคำตอบหรือผู้ใดที่สามารถระบุเบาะแสเขาได้ ไม่นานหลังจากที่ผมกลับมาจากกรุงเทพฯ ครอบครัวของเขาก็ติดต่อมาหาผม อาจเป็นเพราะผมพอจะทราบเรื่องราวครอบครัวจากมุมมองเขามาเพียงอย่างเดียว การคุยกันครั้งนั้นผมจึงเห็นความโล่งใจของครอบครัวจอมปลอมนั้นออกทางสีหน้าและท่าทาง หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยได้รับการติดต่อจากครอบครัวเขาอีก และการติดต่อจากเขาเองก็ด้วย บนรถบัสที่มีห้องน้ำรวมเป็นสถานที่สุดท้ายที่ผมพบเขาทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าเขาจะหายตัวไปในห้องแห่งนั้น ห้องน้ำรวมเล็ก ๆ แคบ ๆ แต่เป็นสถานที่สุดท้ายบนโลกนี้ที่ยังโอบกอดเขาไว้ สถานที่ที่แม้แต่คนอย่างผม ครอบครัวของเขา และคนอื่นในสังคมยังให้ความสบายใจแก่เขาไม่ได้เท่า

หากท่านผู้อ่านพบเจอชายข้ามเพศผิวขาวเหลือง สูงประมาณ 165 เซนติเมตร ร่างกายผอม อายุราว ๆ 25 ปี ตัดผมสั้นประป่า เส้นผมสีดำ ใส่เสื้อยืดตัวโคร่งสีดำและกางเกงยีนขาวาวตัวใหญ่ ดูเจียบขริมแต่เมื่อเข้าไปคุยแล้วอัธยาศัยดี โปรดแจ้งแก่ผม ทุกเหตุผลที่ทำให้เขาไปจากผมนั้นเป็นเพราะผมเองที่ขี้ตลาดเกินกว่าจะยื่นหัตถ์สู้ให้เขาได้บ้าง และถ้าเป็นไปได้โปรดฝากบอกเขาด้วยว่าผมคิดถึงเขาเหลือเกิน ผมไม่ได้มีความโกรธแก่เขาเลย ได้โปรด หากผู้อ่านท่านใดพบเห็นเขา ได้โปรดนำพาผมไปพบเขาด้วยเช่นกันไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ผู้เขียน

พีชราคำ นพเคราะห์